

nyíra felkeltette az érdeklődését, hogy a Rockefeller-alapítványnak egy nagyobb segélyt helyezte kiállításba, amit még ez év december havára várunk. Vele jött egy gazdag amerikai hölgy, Rosales Martine, aki úgy felbuzdult, hogy kulturális célokra nyomban átadott nekem egy ezer dolláros csekket.

Igy hát már a világ kezd velünk foglalkozni és ha az Alföldről esik szó, most már nemcsak a betyárokat, Rózsa Sándort és a fokost emlegetik, hanem kulturértékeinket is számbaveszük.

Igy hát ma egy bizonyos nemzetközi idegenforgalom is kifejlődik, de az igazat megvallva, én a főszűlyt mégsem erre vetem. Egyelőre meg kell elégednünk, kisebb érdeklődési körrel és arra kell igyekeznünk, hogy az Alföld idegenforgalmát Szegedre irányítsuk.

Éppen most dolgozom azon, hogy hatalmas orgona-kottatárakat szerezzünk, amelyben a nagy orgonakomponistáknak, mint Bachnak, Händelnek, az olaszoknak, Cesar Franciknak, Lisztnek orgonakompozícióit rendre megszerezzük úgy, hogy a zenei világirodalom legnagyobb mestereinek műveiből majd sorozatos orgonakonzerteket rendezhetünk, amely vonzani fogja az Alföld művelt publikumát, de a budapesti zeneértőket is.

Júniusban, éppen a szegedi lehetőségekre való tekintettel, megnéztem a weingarteni szabad-színházat is, ahol a bencés apát megengedte, hogy az ottani régi orgonának hangjait megafon segítségével a kolostor előtti színhátékok zenei kíséretére felhasználják. Már régen figyelem a salzburgi színi és zenei eseményeket is. Mindebből arra a következtetésre jutottam, hogy a mi templomi terünkön is rendezhetünk majd a szabad ég alatt legkülönfélébb előadásokat, amelyeknek a sikerét különösen két tényező fogja biztosítani. Először egy meglepetés, amire nem is számítottunk; az, hogy a Templom-térnek akusztikája van, másodsor az, hogy óriási nézőtömeget képes befogadni és így az előadások, ha igazán művésziek lesznek, jövedelmezők is lehetnek. Ha ekként egyelőre belső magyar idegenforgalmat csinálunk is, ez is élénkíteni fogja szállodaink életét és kereskedőink üzleti tevékenységét.

MARSIGLI.

Az alábbiakban néhány mondatot közlünk a szegedi egyetem Marsigli-
emlékünnepeye alkalmával elhangzott
nyilatkozatokból.

Iványi Béla olasz nyelvű előadásában ezekkel a szavakkal vázolta Marsigli gróf és Szeged történelmi kapcsolatait: „Munkássága egy olyan hatalmas mű megjelenését eredményezte, amelyről éppen magyar tudósok állapították meg, hogy ilyen pazarlásig menő fényűzéssel kiállított műben Magyarországról még sem hazai, sem külföldi író nem emlékezett meg. Marsigli kutatásainak centruma Szeged volt, ami akkor igen fontos stratégiai pont volt. Első ízben 1693—1697-ig, másodsor 1700-ban tartózkodott Szegeden. Bejárta a Tisza Szeged-Titel közötti szakaszát, a Maros mentét, a Duna-Tisza közét, mindenütt kutatásainak szentelte minden pillanatát, amiről Bolognában őrzött nagyszerű s nekünk is módfelett becses gyűjteményének hatalmas kötetei tesznek tanúságot. A gyűjteményben a Tiszáról, és Szegedről igen sok rajz van“.

Kovács Ferenc rektori köszöntőjéből: „Üdvözlöm Klebelsberg Kunó gróf kultuszminisztert, az Alföld fölvirágoztató apostolát, aki Budavár visszavételénél dicsőségesen szereplő ősenek bajtársát jött ünnepelni néhai Marsigli tábormokkban“.

*

Klebelsberg Kunó gróf a *Szegedi Hírlap* munkatársa előtt a következő kijelentéseket tette: „A Marsigli-ünnepély a Ferencz József-egyetem akciója és Iványi professzor olaszországi Marsigli-ekutatásainak megkoronázása. Boldog vagyok, hogy a vilnai egyetem látogatása után, ami Észak-Európának Szegeddel való kapcsolatát jelenti, most a bolognai egyetem, tehát Dél-Európa látogatott el ide. Ez az ünnepély szemléltető oktatás: hogyan kapcsolódik bele egy nagy város lassankint az egész világ köztudatába. Eddig Szegedről csak a nagy árvízzel kapcsolatosan emlékezett meg a külföld; most hatalmas kulturális nexusok létesültek, amióta itt hajlékot talált az egyetem. A tavasszal Szegeden járt Becker porosz kultuszminiszter. Szeged a legjobb úton halad. Még ötévi megfeszített munka, amelynek csak a megindítása volt emberfeletten nehéz: és ez a város méltó helyet foglal majd el egész Európa nagyvárosai között. Igazán örülök, hogy Szeged lakossága olyan lelkes szeretettel kíséri az építkezéseket, átlátja azok fontosságát: lelkiileg velünk építkeznek. Nagyon depnimáló lett volna megértés nélkül dolgozni. Idegenfongalom tekintetében Szeged már ma messzebb tart, mint Budapest a kiegyezés éveiben...“